

Akkorder an, mens Ivan med et Ansigt, der straa-lede som et nyslaaet Tyvekronestykke, førte en høj og sværbarmet Dame hen ved Siden af Pianisten.

Dette var Afsløringen af den store Overraskelse, som Ivan havde kaldt *le clou*. Damen, en berømt Sangerinde fra den kongelige Scene, havde vist Familjen den Velvilje at modtage en Indbydelse til Selskabet og (mod et klækkeligt kontant Vederlag forøvrigt) at synge to Sange og et Dakapo-Nummer efter Bordet, en Gunstbevisning, som hidtil — hvad de fleste af de Tilstedeværende vidste — kun var bleven enkelte meget højtstil-lede og velhavende Adelsfamiljer til Del.

Per, der ganske manglede Øre for Kunstsang, søgte at slippe bort. Han saae, hvordan nogle andre Herrer, hvem Rygeværelsernes Fred lok-kede, heldig smøg sig ud langsmed Væggene. Men han havde for langt til Udgangene. Inden det lykkedes ham at naa en af Dørene, lød der et Teaterskrig gennem Salen og straks derefter et hændende pianissimo, der nødte ham til at standse og slaa sig tiltaals.

Damens Sang hørte han dog ikke paa. Det var Aron Israels Ord, der blev ved at summe i hans Øre; de gjorde ham saa underlig svimmel. Var der ikke ligesom noget af en Styrelse i, at han skulde møde denne begejstrede Tillid netop nu, da han selv var begyndt at tabe Troen paa, at han virkelig hørte til de kaldede? . . . Der var gaaet en Isnen igennem hans Hjerte, da den under-lige lille Mand paa sin profetiske Maade havde talt om „den ledige Kongetrone“. Hans Ungdomsaars stolteste Haab — det, han i Grunden forlængst havde sluppet — vendte ved disse Ord stormende